

Het onderzoek van ir. Antony Sutton

Bij Stanford-professor Antony Sutton staan de Sovjet-Unie en Amerikaanse netwerken centraal, maar dan op geheel andere wijze dan bij Kees van der Pijl en Carrol Quigley (zie de artikelen over de CFR en Bilderberg).

De biografie van Sutton is de moeite van het vermelden waard. Van 1968 tot 1973 werkte Sutton als economisch historicus op de Stanford-universiteit. Zijn belangrijkste publicatie daar was het driedelige *Western Technology and Soviet Economic Development, 1917-1965* (1969-73). Hierin documenteerde hij met pijnlijke nauwkeurigheid hoe vitale delen van de militaire en economische Sovjet-infrastructuur geleverd waren door Amerikaanse bedrijven, evenals leningen door Amerikaanse banken. Deze leveringen waren direct na de Oktoberrevolutie in 1917 begonnen en, saillant genoeg, vaak uitgevoerd door bedrijven en banken waarvan de eigenaren vooraanstaande publieke figuren waren en door commissariaten en familierelaties nauwe banden hadden met de Amerikaanse overheid.

Door Sovjet-specialisten als Harvard-professor Richard Pipes werd Suttons drieband zeer geprezen, maar toen hij in 1973 een veel dunnere, populaire versie onder de titel *National Suicide: Military Aid to the Soviet Union* wilde publiceren, kostte hem dat zijn baan op Stanford. Het werd in 1974 alsnog gepubliceerd bij een kleine alternatieve uitgeverij. Vanaf dat moment begon Sutton met zelfstandig onderzoek. (North, voorwoord in Sutton 1986: xiv)

Tijdens zijn onderzoek was Sutton echter op zaken gestuit die nóg minder gemakkelijk te verklaren waren: vanuit de VS waren in de loop van 1917 allerlei vormen van politieke en diplomatieke steun en de overdracht van geld, wapens en munitie aan de bolsjewisten op gang gekomen die niet meer als 'handel' te classificeren waren, maar nog slechts als politieke ondersteuning om hogere redenen. Nog hetzelfde jaar publiceerde hij de resultaten van dat onderzoek in *Wall Street and the Bolshevik revolution*. En als klap op de vuurpijl volgde in 1976 *Wall Street and the rise of Hitler*, waarin Sutton aantoonde dat ongeveer dezelfde kringen die de Oktober Revolutie ondersteund hadden, ook Hitler aan kapitaal en vitale technologie hadden geholpen.

Toen gebeurde iets onverwachts. In 1983 schreef Sutton in het voorwoord van *An introduction to The Order* (1984: vii):

"Na 16 boeken en 25 jaar onderzoek verbaasde me niets meer. De wereld was een warrige rotzooi die waarschijnlijk niet te begrijpen en zeker niet te redden viel (...). In 1969 werd mijn *Western technology and Soviet economic development* gepubliceerd door de Stanford Universiteit. In drie dikke delen ging ik na hoe het Westen de Sovjet-Unie had gebouwd. Het werk leverde echter een onoplosbare puzzel op - waarom hebben we dit gedaan? Waarom hebben wij de Sovjet-Unie gebouwd en tegelijkertijd technologie naar Hitler-Duitsland gesluisd? Waarom probeert Washington deze feiten te versluieren? Waarom hebben wij tegelijkertijd onze eigen militaire kracht en die van de Sovjet-Unie opgepompt?"

De daarop volgende boeken, de *Wall Street*-serie, voegden nog meer vragen toe, maar geen antwoorden. Ik was min of meer tot de conclusie gekomen dat een rationele verklaring niet mogelijk was.

"Tot ik een jaar geleden een twintig centimeter dikke stapel documenten ontving - niets minder dan de ledenlijsten van een Amerikaans geheim genootschap. Door de papieren blade-rend was me meteen duidelijk dat dit geen alledaagse groep was. De namen betekenden Macht, met een hoofdletter M. Terwijl ik alle individuele leden natrok, verscheen een patroon... en de tot dan warrige wereld werd kristalhelder."

De orde die Sutton had ontdekt als het centrum van de tweezijdige steun was de (onregelmatige vrijmetselaars)loge Skull & Bones, in 1833 opgericht als 'senior society' op de Yale-universiteit (New Haven, NY). Op basis van de documenten die hij van een bron van binnenuit Skull & Bones in handen kreeg, baseerde hij de *Orderserie*.

Literatuuronderzoek leverde voor de periode van de oprichting (1833) tot nu slechts 6 geschreven bronnen op (Sutton 1984: 6-7):

- (a) een anoniem pamflet getiteld *Skull & Bones* (1876), het verslag van de inbraak in oktober 1876 van een concurrerende loge in de *Skull & Bones*-tempel op de Yale-campus;
- (b) het pamflet *The fall of Skull & Bones* (1876) door een groep die zichzelf 'The Order' noemde; evenals *Skull & Bones* een verslag van dezelfde inbraak;
- (c) het anonieme pamflet *The Iconoclast* (1873), geschreven door Yale-studenten die hun klachten over de ongebreidelde invloed van *Skull & Bones* op de universiteit niet in de pers kwijt konden omdat die ook door *Skull & Bones* werd beheerd;
- (d) een hoofdstuk uit *Four years at Yale* (1871) van Lyman H. Bagg, die daarin de senior societies van Yale behandelde;
- (e) het artikel „The last secrets of Skull & Bones" uit *Esquire* (september 1977) door Ron Rosenbaum, die door zijn studie aan de Yale-universiteit iets van de cultische aspecten van *Skull & Bones* wist en daar een artikel over schreef;
- (f) de archieven van de Russell Trust Association in de universiteitsbibliotheek van Yale, die echter na de publicatie van Suttons eerste 'Order'-boek voor iedereen gesloten werd.

Skull & Bones werd opgericht door (de latere generaal) William H. Russell en (de latere minister van Oorlog) Alphonso Taft, de vader van president William H. Taft. *Skull & Bones* heeft een eigen tempelgebouw op Yale en een eigen eiland in de St. Lawrence-rivier in New York waarop haar sociteit, de Deer Island Club, is gevestigd. Alleen 'patriarchs' mogen het eiland betreden. De juridische rechtspersoon ter beheer van kapitaal en onroerend goed van *Skull & Bones* wordt gevormd door de Russell Trust Association en de Deer Island Corporation, beide gevestigd in New York. (Sutton 1984: 6-7; 1983: 15; Rosenbaum 1977: 149)

Elk jaar op dezelfde dag, 'Tap day', krijgen 15 Yale-studenten een invitatie om toe te treden met de mededeling: „*Skull & Bones*. Do you accept?" De student moet dan beslissen zonder verdere informatie of voorwaarden vooraf. Op een bepaald moment bestaat de orde dus uit 500 tot 600 leden. In totaal zijn zo'n 2500 mannen lid geweest; sinds de jaren '70 heeft *Skull & Bones* - een typische WASP-instelling - enkele 'token blacks' toegelaten, maar toelating van vrouwen staat zelfs niet ter discussie. *Skull & Bones* is een senior society: in het laatste studiejaar treedt men toe en wordt dan 'knight'. Pas na het afstuderen wordt men 'patriarch' (volwaardig lid) en blijft dat tot zijn dood er zijn geen gevallen bekend van leden die na verloop van tijd bedankten.

De inwijdingsperiode van een nieuwe 'knight' bestaat uit meerdere rituele gebeurtenissen verspreid over een enkele maanden. De avond van de eerste inwijdingsrite wordt hij in de *Skull & Bonestempel* belaagd door mannen in skeletpakken, worstelt hij naakt in de modder en neemt hij plaats in een doods-kist waar hij symbolisch sterft en opnieuw, op een hoger niveau, geboren wordt. In de daaropvolgende tijd volgen lange avondsessies in de tempel waar de wijdeling al zijn trauma's, angsten, dromen en de meest intieme details van zijn sexleven moet opbiechten. De *Skull & Bones*-rituelen maken naar verluidt op veel leden een diepe indruk. Lid Henry Stimson, minister van oorlog onder Franklin D. Roosevelt, noemde de ervaringen in de *Skull & Bones*-tempel de meest diepzinnige van zijn hele studententijd. „Zowel ingewijden als buitenstaanders zien de essentie van *Skull & Bones* als dat van een mannenbroederschap, een Victoriaanse, gespierde, christelijk-missionarische kijk op het manzijn en de dienst aan het publieke belang", schrijft Rosenbaum (1977: 89), die gewag maakt van de Mitrische aspecten van het *Skull & Bones*-ritueel.

Na de inwijding krijgt het lid een nieuwe naam, als aandenken een staande klok en \$ 15.000 om zichzelf een nieuw leven te verschaffen. *Skull & Bones* verzekert voor ieder lid zijn inkomen. *Skull & Bones*-leden staan op Yale bekend om hun absolute zwijgzaamheid over alles wat de orde aangaat; zij zijn verplicht de ruimte te verlaten als het woord 'Skull & Bones' alleen al valt. (Sutton 1984: 7-9; 1983: 11-21; Rosenbaum 1977: 85-86)

Zo'n twintig families vormen de harde kern van *Skull & Bones*. Ze vallen uiteen in twee groepen:

- (a) Nazaten van de eerste Engelse Puriteinse families die zich in de periode 1630-1660 in Massachusetts in het noordoosten van de Verenigde Staten vestigden; hoofdzakelijk de families

- Whitney (1635, Watertown, Mass.)
- Stimson (1635, Watertown, Mass.)
- Perkins (1631, Boston, Mass.)

- Phelps (1630, Dorchester, Mass.)
- Bundy (1635, Boston, Mass.)
- Lord (1635, Cambridge, Mass.)
- Taft (1679, Braintree, Mass.)
- Wadsworth (1632, Newtown, Mass.)
- Gilman (1638, Hingham, Mass.)

(b) Families die in de 19e eeuw met handel en industrie een kapitaal vergaarden; voornamelijk de families

- Rockefeller (Standard Oil)
- Payne (Standard Oil)
- Harriman (spoorwegen)
- Davison (J.P. Morgan-bank)
- Weyerh%user (afvalverwerking)
- Sloane (detailhandel)
- Pillsbury (meelverwerking)

De oude Puriteinse families lijken de nouveaux riches vooral om hun kapitaal te hebben toegelaten. In een aantal gevallen verschaften de eersten zich toegang, via het beheer van de trustmaatschappijen en de foundations, tot de vermogens van de nouveaux riches zonder hen in Skull & Bones toe te laten. Skull & Bones-leden gebruikten het kapitaal van de Ford Foundation zodanig tegen de wensen van de familie Ford dat zij zich terugtrok uit het stichtingbestuur. De familie Morgan heeft geen vertegenwoordigers in Skull & Bones, hoewel de orde wel leden op sleutelposities in het Morgan-imperium heeft. (Sutton 1984: 21-28)

Skull & Bones kan worden beschouwd als het hart van wat in de VS de 'Eastern Liberal Establishment' heet. President Kennedys naaste adviseur, de historicus Arthur M. Schlesinger, schreef over dit 'Establishment' (1967: 115):

"Haar huisgoden waren Henry L. Stimson en Elihu Root; haar huidige leiders Robert A. Lovett en John J. McCloy; haar frontorganisaties de Rockefeller, Ford en Carnegie Foundations en de Council on Foreign Relations; haar organen de New York Times en Foreign Affairs.ë

Volgens Rosenbaum zijn vele leden van de 'Eastern Establishment' die niet in Skull & Bones zitten, aangesloten bij de loges Scroll & Key of Wolf's Head. In totaal telt alleen Yale al zeven geheime esoterische broedersschappen. Aangezien ze concurrenten van elkaar zijn en elkaar bespioneren, heeft Rosenbaum van hen veel informatie over Skull & Bones kunnen verkrijgen. (Rosenbaum 1977: 86)

Wat opvalt is het grote aantal organisaties waarvan de eerste directeur, president of voorzitter door Skull & Bones geleverd wordt. Andrew D. White was de eerste president van de Cornelluniversiteit. Daniel C. Gilman was de eerste president van de Carnegie Institution. William H. Taft was de eerste voorzitter van de onbekende maar invloedrijke American Society for the Judicial Settlements of International Disputes, de voorloper van de Volkerenbond. Archibald McLeash was de oprichter van UNESCO en de eerste directeur van het Nieman Fund, die de meest prestigieuze journalistieke prijs van de VS verleent. James J. Wadsworth was de oprichter van het Peace Research Institute. Pierre Jay, die tot dan onbetekende functies vervulde, werd de eerste directeur van de Federal Reserve Bank (New York). De American Historical Association, de American Economic Association, de American Chemical Society en de American Psychological Association werden opgericht door Skull & Bones-leden of mensen die er nauwe banden mee hadden.

In de media nemen Skull & Bones-leden enkele invloedrijke plaatsen in, waaronder Henry Luce (eigenaar het Time/Life-concern), William F. Buckley (uitgever van National Review), Richard E. Danielson (eigenaar van Atlantic Monthly), Russell W. Davenport (eigenaar van Fortune) en John C. Farrar (eigenaar van de uitgeverij Farrar & Straus). De belangrijkste juridische firma's (die in de VS wegens de relatief weinige wetgeving onder de belangrijkste maatschappelijke instituties worden gerekend) van Wall Street, waaronder Lord, Day & Lord en Simpson, Thacher & Bartlett, worden grotendeels door Skull & Bones-leden bezet. Van grote oliemaatschappijen als Standard Oil, Koninklijke Shell, Creole Petroleum, Socony Vacuum en Dresser Industries zitten eigenaren of CEO's in Skull & Bones. Covert Action Quarterly telt acht Bonesmen die een hoge positie in de CIA innemen. Verder zijn mensen als Winston Lord (lange tijd directeur van de CFR),

George Bush (CIA-directeur en president), de senatoren Kerry en Boren en Nationale Veiligheidsadviseur McGeorge Bundy lid van Skull & Bones. (Sutton 1984; Adler-Bohm 1990: 22-23)

Zoals gezegd had Sutton tijdens de jaren '70 allerlei vormen van steun van dezelfde vooraanstaande Amerikaanse kringen voor zowel de Sowjet-Unie als Nazi-Duitsland gedocumenteerd. Tot op het laatst verklaarde hij de steun die uit handel en terug te betalen leningen bestond uit reguliere motieven, nl. met de stelling dat die kringen door winststreven werden gedreven en dat het hen niet kon schelen dat vijanden van de VS die steun gebruikten om de VS te dwarsbomen. De steun die niet uit winststreven kon worden verklaard - politieke en diplomatieke steun, giften in de vorm van geld en technologie - verklaarde hij uit een poging van de gulle gevers om alvast goede betrekkingen met de toekomstige machthebbers aan te knopen. Deze conclusie hield hij vol tot hij de Skull & Bones-documenten kreeg toegespeeld en bleek dat die loge het centrum van de tweezijdige steun vormde.

De steun aan Hitler is vanuit reguliere motieven nog te begrijpen. We kunnen zelfs stellen dat Hitler zoveel steun uit buitenlandse kringen kreeg dat de steun van Skull & Bones misschien niet eens nodig was. Maar hoewel misschien irrelevant voor Hitlers machtsopbouw, toont ze in ieder geval aan dat Skull & Bones wilden dat Hitler-Duitsland sterk stond.

Omdat de ondersteuning zeer ingewikkeld en versluierd verliep en Sutton in zijn boeken de strikte bewijsvoering al tot het minimum beperkte, zullen we hier slechts enkele aspecten van de steun aan de Sowjet-Unie behandelen en de steun aan Hitler-Duitsland, die op zich goed te verklaren is, buiten beschouwing laten.

In de archieven van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, het State Department Decimal File, heeft Sutton een soort memorandum gevonden - ongedateerd - met het plan voor de ondersteuning van de Oktoberrevolutie, geschreven door Skull & Bones-lid Thomas D. Thacher (Sutton 1985a: 30-31):

"Ten eerste (...) zouden de geallieerden een Japanse interventie in Siberië moeten ontmoedigen. In de tweede plaats moet de Sowjet-regering de volste medewerking krijgen in haar pogingen om een vrijwilligersleger te organiseren. Ten derde moeten de geallieerde regeringen morele steun geven aan de pogingen van het Russische volk om, vrij van enige inmenging van buitenlandse machten, hun eigen politieke systeem te vormen. Ten vierde, tot de tijd dat er een open conflict tussen de Duitse en de Sowjet-regering uitbreekt zal er mogelijkheid zijn voor Duitse firma's om vreedzame handelsbetrekkingen met Rusland op te bouwen. Zonder een openlijk conflict zal het waarschijnlijk onmogelijk zijn om handel geheel te voorkomen. Daarom moeten stappen worden ondernomen om de export van ruwe grondstoffen en graan vanuit Rusland naar Duitsland te belemmeren."

Toen de revolutionair Leon Trotsky in maart 1917 vanuit New York naar Rusland wilde reizen, bezorgde de Amerikaanse president Wilson hem persoonlijk een paspoort, hoewel lagere ambtenaren poogden om de reis van revolutionairen naar Rusland te voorkomen. Toen Trotsky in het Canadese Halifax alsnog van de boot werd gehaald en gearresteerd, werd er vanuit Amerika druk gezet op de Imperiale autoriteiten om Trotsky vrij te laten. Na de eerste weigeringen hield de druk net zo lang aan tot Trotsky vrij werd gelaten en zijn reis kon voortzetten. Canadese inlichtingenbronnen bevestigden deze merkwaardige gang van zaken (Sutton, 1981: 25-31).

Kranten die eigendom waren van Skull & Bones-leden pleitten direct na de Oktoberrevolutie voor erkenning van de Sowjet-Unie. Wilson ontving op 28 november 1917 een telegram van zijn naaste adviseur Edward M. House uit Parijs dat het zeer belangrijk was dat anti-communistische krantecommentaren onderdrukt werden. Op dezelfde dag beviel Wilson dat van geallieerde kant niet ingegrepen mocht worden. (Sutton 1981: 45-47) Toen later toch nog een Amerikaanse interventie op gang kwam, bezette die echter de Siberische spoorwegen tot de Sowjet-legers haar hadden bereikt en droegen ze toen aan hen over. Het Decimal File bevat documenten die aantonen dat wapens en munitie vanuit de VS naar de revolutionairen in Rusland werden verscheept. De New York Times maakte op 15 februari 1920 zelfs melding van pro-Amerikaanse demonstraties door Moskouse revolutionairen. (Sutton 1985a: 31-33)

William B. Thompson, directeur van de Federal Reserve Bank, reisde in december naar Rusland om een gift van 1 miljoen dollar aan de bolsjewisten te doen, in die tijd een recordbedrag. Op 4 december stuurde hij vanuit Moskou het bericht aan J.P. Morgan in New York voor overmaking van het geld, terwijl George F. Kennan Thompson in zijn bekende studie *Russia leaves the war* op 2 december uit Rusland vertrekken laat. De Washington Post berichtte op 2 februari 1918 dat Thompson het geld had gegeven omdat hij geloofde dat de bolsjewisten in de VS ten onrechte een slechte naam hadden en hij door middel van de gift de pro-Duitse gevoelens in Rusland wilde temperen. (Sutton 1981: 82-83)

Na de steun die direct nodig was voor de eerste vestiging van de Sowjet-Unie, begonnen bedrijven van Skull & Bones-leden onmiddellijk strategische goederen te leveren aan Moskou, ondanks het Amerikaanse verbod op handel met en leningen aan de Sowjet-Unie, dat pas in 1933 door Roosevelt werd opgeheven. Drie Amerikaanse bedrijven speelden daarin de hoofdrol:

- American International Corporation
- Georgian Manganese Company
- Internationale Barnsdall Corporation

De aandelen van die drie bedrijven waren in handen van Brown Brothers Harriman en Guaranty Trust Company (later met Morgan gefuseerd tot Morgan Guaranty), beide private investeringsbanken. Van Brown Brothers Harriman zaten niet minder dan 8 partners in Skull & Bones zaten. Onder hen bevonden zich Prescott Bush (vader van Skull & Bones-lid George Bush) en de broers Averell en Roland Harriman. Skull & Bones had eveneens 8 partners in Guaranty Trust, waaronder Percy Rockefeller en weer Averell Harriman. De directeur van de drie bedrijven was de 32e-graads vrijmetselaar Matthew C. Brush, de naaste medewerker van Skull & Bones-lid Franklin MacVeagh. Deze bedrijven leverden bijvoorbeeld de machinerie die nodig was om de tussen 1917 en 1921 stilgelegde olievelden van de Kaukasus weer aan het werk te krijgen, wat openlijk werd toegegeven door Sowjet-functionarissen. Een van de olievelden, Baku, produceerde in 1900 evenveel olie als de hele VS tezamen. De olieproductie in 1920 was nul maar in 1924 al weer 320.000 ton per jaar.

De Georgian Manganese Company sloot in 1925 een contract met de Sowjet-Unie om de mangaanmijnen van Rusland te exploiteren. Mangaan was de tweede belangrijkste bron voor buitenlandse valuta voor de USSR. De Georgian Manganese Company investeerde 4 miljoen dollar in de infrastructuur. Toen ambtenaren van het State Department achter de concessie kwamen en een onderzoek wilden instellen, moesten zij daar onder druk van Skull & Bones van afzien.

Sutton drukt een grote hoeveelheid documentair bewijs letterlijk af. (Sutton 1985a: 33-53) Een andere auteur die gewezen heeft op de verbondenheid van de Westerse met de Sowjet-economie is Charles Levinson (1978), vakbondsleider bij de Amerikaanse CIO.

Sutton komt in zijn Order-serie plompverloren met de verklaring dat een groep in de VS onder leiding van Skull & Bones de Hegeliaanse dialectiek gebruikt - namelijk steun aan tegengestelde bewegingen - om uiteindelijk bij wijze van synthese een 'Nieuwe Wereldorde' met een dictatoriale wereldregering voort te brengen. Veel meer dan de verwijzing naar Hegels dialectiek en diens idee dat het leven van het individu ondergeschikt is aan de staat, voert hij niet aan. Op de betekenis hiervan komen we later terug.

Meer weten?

In het tijdschrift Bruisvat (nr.4) verscheen een artikel over Skull and Bones, met extra aandacht omtrent de ontbinding van de Sowjet Unie in 1991.

Zie hiertoe: <http://www.bruisvat.nl/nummer4/skullandbones.htm>

--

Bruisvat 4, voorjaar 2001

Achtergronden bij de Amerikaanse politiek **De familie Bush en Skull & Bones**

door [Arjen Nijeboer](#)

Op 20 januari 2001 werd George Bush geïnaugureerd als president van de Verenigde Staten. Eén zaak bleef bij alle publiciteit onderbelicht. Het betreft Bush' lidmaatschap van de Amerikaanse loge Skull & Bones, een groepering die samenhangt met een verborgen maar diepe tendens in de Amerikaanse politiek.

Lidmaatschap

In een groot interview met het weekblad Time Magazine, 8 augustus vorig jaar, kreeg presidentskandidaat George Walker Bush pardoes een vraag naar zijn lidmaatschap van de loge Skull & Bones voorgelegd. Hoewel Bush de vraag ontweek, bleef hij rustig en ontkende niet. Hij was daarmee verstandiger dan zijn vader George Herbert Walker Bush – olie-industrieel, ex-Amerikaans ambassadeur in China, ex-CIA-directeur en Amerikaans president van 1989 tot 1993 – wiens weigering om op het lidmaatschap van Skull & Bones in te gaan de geruchten eerder deed versterken dan afnemen. Niet onbegrijpelijk, want Skull & Bones kan gerekend worden tot een van die occult-politieke groeperingen die door hun krachtige netwerk een grote invloed uitoefenen op de wereldpolitiek.

Bush Family Life: een cartoon uit de Atlantic Monthly

Steiner over occult-politieke groeperingen

Als onderdeel van zijn historische werk schetste de filosoof en esotericus Rudolf Steiner hoe ook de politieke sfeer doortrokken is van geestelijke impulsen die weliswaar op de achtergrond blijven, maar veel dieper en langer doorwerken dan de oppervlakkige gebeurtenissen die dagelijks door de media worden verslagen. Sterker: hij beschreef het bestaan van groeperingen die, met behulp van occulte methodes, deze geestelijke impulsen proberen te kennen en uit te buiten in dienst van egoïstische belangen van de eigen groep. Volgens Steiner bestaan er veel van dit soort groeperingen, waarvan sommige elkaar bestrijden en andere (opportunistisch) samenwerken voor verder gelegen doelen.

Op wereldschaal schetste Steiner twee polen in het 'logewezen'. Deze zijn een afgeleide van twee zeer bepaalde streefrichtingen in de mensheidsontwikkeling. De 'ahrimanische' pool streeft naar een soort absolute perfectionering van de materiële wereld, met als ideaal een behoud van mens en aarde in een fysieke vorm. De 'luciferische' pool streeft naar een zo snel mogelijk loslaten van de banden met de materiële

wereld, ziet het liefst dat mensen niet meer hoeven incarneren, maar wil de mensheid naar een soort geestelijk paradijs voeren. De mens dient tussen deze enorme (beide onvrije) spanningsvelden het midden te bewaren. In het logewezen daarentegen, kiest men als het ware een eenzijdige richting.(1)

De ahrimanische pool bevindt zich geografisch gezien in Amerika, cultureel gezien in het Anglo-Amerikanisme. Dit heeft een bepaalde zin en legitimiteit. Van hieruit komt de impuls tot mondialisering van de economie hetgeen in wezen tot een broederschapsimpuls kan worden. In de betreffende loges gelooft men echter dat het tot heil van de mensheid zal voeren indien Amerika een mondiale beschavingsmissie leidt en de hele wereld de materialistische Angelsaksische cultuur overneemt. Ter bestendiging van haar rijk wil zij, volgens Steiner, de wereldregio vanaf de Rijn naar het Oosten tot een exploitatiezone van een door Amerika geleide wereldeconomie maken. Op geestelijk gebied wil ze het materialisme met kunstmatige middelen tot een absoluut niveau opvoeren. Veel wijst er echter op dat de meeste personen uit het logewezen dit niet zozeer bewust weten en nastreven, maar veel meer de facto meewerken vanuit een ondoordachte, quasi-idealistische drijfveer c.q. intuïtief aangevoeld machtsstreven. Ze voelen zich gewoon prettig bij materialisme.

De andere pool bevindt zich volgens Steiner in Azië, geografisch gezien met name Tibet, cultureel gezien vooral China. In zekere zin heeft deze pool haar legitimiteit in het streven naar een op de geest gericht cultureel leven, hetgeen tot een gezond vrijheidsstreven kan worden. Eenzijdig opgelegd pakt dit desastreus uit. Steiner voorspelde in 1920 al dat het communisme “nog ongeveer 70 jaar” zou bestaan en dat het eigenlijke spanningsveld in de wereld niet tussen Amerika en Rusland, maar tussen Amerika en China ligt. Dit zou in de nabije toekomst steeds duidelijker worden. De luciferische loges beseffen terdege het gevaar van een Amerikaanse wereldheerschappij en lanceren destructieve tegenbewegingen om de opmars van het materialisme te stoppen. Typisch is dat deze pool in haar extreemste vorm niet kijkt op een lijk meer of minder. Volgens Steiner wil deze pool zelfs zover gaan om de hele menselijke beschaving op te heffen, d.w.z. het menselijke bestaan op aarde met extreme middelen onmogelijk te maken en zo de mensen zover te krijgen dat ze niet meer willen incarneren. De mensheid zou dan aardse ontwikkelingsmogelijkheden moeten laten liggen en voortijdig in de geestelijke wereld moeten verblijven (waar vooral de Oosterse logefiguren natuurlijk goed op zijn voorbereid). Een onderbouwing voert hier te ver, maar dergelijke extreme elementen zijn in het communisme ondubbelzinnig te vinden. Verder is cruciaal dat Steiner zei dat “alle cultuurontwikkeling van de toekomst”het resultaat zou zijn van een “zielshuwelijk” tussen Duitsland en Rusland. Deze zouden volgens Steiner hoe dan ook moeten samenwerken. De Amerikaanse loges daarentegen zouden dit zielshuwelijk willen voorkomen, omdat het dan afgelopen zou zijn met hun streven naar wereldmacht. (2)

Dialectiek

Het is belangrijk om hier geen traditionele (van oorsprong katholieke) complottheorie van te maken. Volgens de complottheorie is er uiteindelijk één fysiek machtscentrum dat de hele wereld beheerst, zit hier in principe één groep mensen achter (bijvoorbeeld ‘de’ joden, ‘de’ communisten), heeft deze groep onbeperkte middelen om hun doelen te verwezenlijken en zijn de zichtbare machthebbers – koningen en presidenten – loopjongens van het geheime machtscentrum en voeren slechts bevelen uit.

Hegel

Volgens Steiner daarentegen, is het principe van de dialectiek van de filosoof Hegel (1770-1831) het grondprincipe van de loges. Dialectiek houdt in dat een bepaalde situatie (these) altijd haar tegendeel in het leven zal roepen (anti-these). Dit is de aanleiding tot spanning en onderlinge strijd tussen de ‘thesen’. Na

enige tijd vloeien zij samen in een 'synthese' (nieuwe rusttoestand), waarin de oude tegenstellingen opgelost zijn. Deze roept, als nieuwe 'these', na verloop van tijd weer een antithese op, waarna het hele proces weer opnieuw begint. Toegepast kun je loges met de 'thesen' vergelijken. Er zijn allerlei verschillende loges die allemaal andere plannen willen verwezenlijken. Onderling gaan ze de strijd aan om de macht (these en antithese) en uit deze strijd komt na verloop van tijd een nieuwe situatie voort. Sommige loges hebben echter veel meer kennis en maken plannen op een veel langere termijn. Zij pogen het maatschappelijke krachtenveld van (onder meer) de onderling strijdende loges te overzien, en hun plannen zodanig te maken dat zij bestaande loges in hun schema kunnen invoegen en voor hun karretje kunnen spannen. Een 'lagere' loge werkt dus veelal, zonder dat zij dat weet, de facto voor een verder gelegen doel van een 'hogere' loge. De 'hogere' loge hoeft vaak alleen maar hier en daar in het dialectisch proces een groep bij te sturen of een andere een duw in de rug te geven. Op bepaalde cruciale momenten komt zij echter in actie om een beslissende wending te geven. Zo vormt zij de 'synthese'. Een bekend spreekwoord wijst ook op dit principe: 'Twee honden vechten om een been, de derde loopt er mee heen.' Bovendien zijn loges zelf ook weer een ondergeschikt en deels onbewust onderdeel in de 'masterplannen' van de eigenlijke bronnen: Ahriman en Lucifer. Loges zijn slechts de doorgeefluiken van impulsen, pionnen in een groter geheel dat uiteindelijk alleen Ahriman en Lucifer echt kunnen overzien.

*Francis Fukuyama, schrijver van The End of History and the Last Man (1992):
synthese verkondiger pur sang. Is dan ook lid van de denktank RAND Corporation.*

Ondanks deze nuances klinkt de Steineriaanse visie als dermate vèrreikend dat hij zeker niet voetstoots aangenomen moet worden. Vandaar dat ondergetekende een poging ondernam om Steiners claims te toetsen aan de reguliere sociale wetenschappen. Daarbij bleek tot m'n verbazing dat er rond cruciale punten hard historisch feitenmateriaal ligt dat Steiner zonder meer bevestigt. Een voorbeeld hiervan is het werk van Antony Sutton.

Het werk van Antony Sutton

In de jaren '60 deed professor Antony Sutton, econoom en ingenieur, aan het Hoover-Instituut van de Stanford-universiteit onderzoek naar de aard en de herkomst van de technologie in de Sovjet-Unie. Hij schreef er het driedelige *Western Technology and Soviet Economic Development* (1969-1971), als leidende standaardwerk nog steeds in druk. Tijdens zijn onderzoek stuitte hij echter op het feit dat het belangrijkste deel van de Sovjet-technologie, ondanks een Amerikaans exportverbod, gelijk na de Oktoberrevolutie was geleverd door Amerikaanse bedrijven met nauwe banden met de overheid en Amerika's bekende families. Verder onderzoek leverde op dat uit dezelfde hoek ook grootscheepse leningen, giften, wapenleveranties en diplomatieke steun voor de Sovjets was gekomen.

Antony Sutton

Een en ander bleek reeds voldoende uit het standaardarchief van het Amerikaans ministerie van Buitenlandse Zaken, het Decimal File. Sutton meldde het in *Wall Street and the Bolshevik Revolution* (1974) maar moest een verklaring schuldig blijven. Nog vreemder werd het toen Sutton moest vaststellen dat ongeveer dezelfde kringen ook soortgelijke steun aan de opkomst van het fascisme in Duitsland hadden geleverd, beschreven in *Wall Street and the Rise of Hitler* (1976). Nu snapte Sutton er helemaal niets meer van. Totdat hij in 1982, zo beschreef hij later, kennelijk van binnenuit de loge een stapel documenten en ledenlijsten kreeg toegestuurd van de groep die het centrum bleek van de tweezijdige steun: de loge Skull & Bones. Sutton ging vervolgens systematisch onderzoek doen en beschreef de tweezijdige steun in 4 boekjes, die later werden gebundeld in *America's Secret Establishment* (1986). Met betrekking tot de Sowjet-Unie bleek hieruit dat Skull & Bones ervoor hadden gezorgd dat de revolutionair Trotsky in maart 1917 ongehinderd van New York naar Moskou kon reizen. Media die eigendom waren van Skull & Bones-leden pleitten gelijk na de revolutie voor erkenning van de Sowjet-Unie.(3) Via Federal Reserve-directeur William B. Thompson werd 1 miljoen dollar aan giften naar de revolutionairen gesluisd, zoals destijds openlijk door de Washington Post werd gemeld.

Trotsky in New York

Drie bedrijven van Skull & Bones-leden leverden de cruciale technologie om de olievelden van Baku van een productie van nul ton olie in 1920, naar 320.000 ton per jaar in 1924 te brengen. Hetzelfde deden zij bij de Russische mangaanmijnen in Georgië (de tweede belangrijkste bron voor buitenlandse valuta voor de Sowjets). Er gold een Amerikaans exportverbod naar de Sowjet-Unie, maar toen ambtenaren van het State Department een onderzoek wilden instellen naar de verdachte transacties naar de Sowjet-Unie, was Skull & Bones machtig genoeg om dit te stoppen.

Skull & Bones

Skull & Bones is in 1833 opgericht op de Yale-universiteit door de latere Amerikaanse generaal William H. Russell en de latere Minister van Oorlog Alphonso Taft. Het bestaan van de loge is op Yale altijd bekend geweest, maar verder is alles wat de loge betreft immer strikt geheim gehouden. Ze heeft een eigen tempel op de Yale-campus en een eigen sociëteitsgebouw op een eiland in de St. Lawrence-rivier in New York, waar zowel rituelen als feestelijke bijeenkomsten plaatsvinden.

Skull & Bones-oprichters William H. Russell en Alphonso Taft

Skull & Bones bestaat volledig uit ex-Yale-studenten. Elk jaar op 'Tap day' worden 15 laatstejaars studenten met een ritueel gevraagd voor het lidmaatschap, zodat Skull & Bones op een gegeven moment zo'n 500-600 leden heeft en totaal zo'n 2500-3000 leden heeft gehad. Ze treden toe als volwaardig lid na het behalen van de bul, tijdens een indrukwekkend middennachtelijk ritueel waarbij ze in een doods-kist plaatsnemen, naakt door de modder worstelen, alle geheimen van hun seksleven aan de groep moeten openbaren en een interne logenaam aannemen. Alles naar verluidt om de identiteit van de wijdelingen terug te brengen naar haar fysieke basis en hen stevig in te bedden in de identiteit van de groep. De ledenlijsten lezen als een 'Who's Who' van de Amerikaanse elite. Wat opvalt is dat een aantal families grote hoeveelheid leden in Skull & Bones heeft: ten eerste afstammelingen van de eerste puriteinse families die tussen 1630 en 1660 in Massachusetts voet aan wal hebben gezet en in Amerika als halve adel gelden (Stimson, Lord, Bundy, Taft e.d.); ten tweede families uit de 'nouveaux riches' die in de 19e eeuw een kapitaal vergaarden in industrie en bankwereld (Rockefeller, Harriman, Morgan, Sloane, Davison enz.). Over de cultuur binnen Skull & Bones schrijft de ex-Yale-student en journalist Ron Rosenbaum, die gewag maakt van de cultische aspecten van het Skull & Bones-ritueel: "Zowel ingewijden als buitenstaanders zien de essentie van Skull & Bones als dat van een mannenbroederschap, een Victoriaanse, gespierde, christelijk-missionarische kijk op het man-zijn en de dienst aan het publiek belang." (4)

Skull & Bones-tempel op de Yale-campus

Synthese-politiek

In Sutton's eindconclusie duikt opeens de dialectiek weer op. Sutton zegt dat de steun van Skull & Bones aan twee tegenstelde politieke bewegingen, die beide bovendien het individu ondergeschikt achten aan het collectief en de staat, geheel in de lijn ligt met de dialectiek van Hegel, en dat Skull & Bones dus kennelijk stiekeme aanhangers van Hegel moeten zijn. Maar in de uitwerking van dit gegeven gaat Sutton - een vertegenwoordiger van het typisch Amerikaanse, nationalistische rechts-anarchisme dat in kapitalisme allereerst vrijheid voor het individu ziet - de mist in. Hoewel de rest van zijn boek zeer degelijk onderbouwd is, claimt hij op basis van flinterdun bewijs opeens een Duitse afstamming van Skull & Bones, en wordt Hegel als een anti-Amerikaanse auteur gekarakteriseerd omdat hij het collectief belangrijker zou achten dan

het individu. Onder Suttons handen wordt Skull & Bones tot een Duitse totalitaire samenzwering ter omverwerping van de vrije heilstaat Amerika. Nazi-Duitsland en de Sowjet-Unie waren dan een soort buitenlandse bases hiervoor. Op de instorting van de Sowjet-Unie en de zegetocht van het Amerikaanse liberalisme had Sutton eenvoudig geen antwoord. Sutton schreef zijn boeken over Skull & Bones voor de val van de muur en is sinds ongeveer 1990 zijn interesse kwijtgeraakt omdat, zo schreef hij in een brief aan ondergetekende, ervan overtuigd is geraakt dat het Amerikaanse vrije-marktsysteem elke poging van elites om macht te verzamelen zal verijdelen.

Opmerkelijke krantencartoon uit 1911 (St. Louis Post); Marx wordt joviaal begroet door John .D. Rockefeller (rechtsachter), J.P. Morgan (linksachter), Th. Roosevelt (middenachter) en andere financiële topfiguren.

Het feitelijke gevolg van de steun voor de Sovjet-Unie was echter dat een systeem dat particulier initiatief zo verstikt dat ze geen eigen technologie kan voortbrengen, kunstmatig in het zadel geholpen werd en een bedreiging voor Europa kon vormen. Met name voor Duitsland, want de partij van Lenin riep immers openlijk dat de volgende revolutie in Duitsland moest plaatsvinden. Duitsland, geteisterd door economische malaise, moest iets vinden wat leek op het socialisme – dat een aantrekkingskracht op haar eigen arbeiders had – maar tegelijk nationaal was, zodat arbeiders zich niet tegen de Duitse elite zouden keren. Dit werd het ‘nationaal-socialisme’: een derde-wegbeweging tussen Amerikaans kapitalisme en Sovjet-communisme in. Hitler kreeg (mede gefinancierd door Skull & Bones) stevig de wind in de zeilen en vestigde in korte tijd een ondubbelzinnig tegen de Sowjet-Unie gericht machtsblok. Pas nadat de nazi’s jarenlang als beesten hadden huisgehouden in het Oosten – de Sowjets zouden zich vergelijkbaar misdragen bij de verovering van Oost-Duitsland - en de partijen elkaar wederzijds flink hadden uitgeput, landden de Verenigde Staten op het vasteland . Het feit dat het om een wereldoorlog ging, bracht met zich mee dat de Verenigde Staten in de loop van hun opmars een groot deel van de globe bezet hielden. Zo gaven zij de leiding aan de internationale na-oorlogse wederopbouw, die in Europa stevig gestuurd werd middels de Marshall-hulp. De VN, het IMF en de Wereldbank gingen de internationale betrekkingen domineren zonder dat Duitsland en in wezen ook de Sovjet-Unie hierin een stem van belang hadden.(5)

De Koude Oorlog

Hetzelfde patroon herhaalde zich nog eens in de Koude Oorlog. De onder Amerikaanse supervisie opgerichte Bondsrepubliek Duitsland – nog steeds bedreigd maar nu zonder onafhankelijke macht - had geen keus dan zich onder Amerikaanse leiding in te bedden in de Koude Oorlogsstructuur van EU en NAVO waarin haar eigen identiteit zich niet kon uitdrukken.(6) De kunstmatige tegenstelling tussen Rusland en Europa werd nog steviger gevestigd. En toen de Sowjets genoeg gevorderd waren met de interne

uitholling van de traditionele Russische maatschappij, kwam er onder de Amerikaanse president Reagan een grootscheepse Tweede Koude Oorlog tot stand, die de koers van 'detente' radicaal omhoog naar keiharde confrontatie. De Sowjet-Unie was echter uitgeput, kon de wapenwedloop niet volhouden en raakte in een crisis. De Perestrojka-politiek van Gorbatsjov werd ingezet om de planeconomie van de Sovjet-Unie zodanig te herstructureren dat de essenties ervan konden blijven bestaan, evenals de Sovjet-Unie als politieke eenheid. De eenmaal vrijgekomen krachten bleken echter niet beheerst te kunnen worden door de Sowjet-elite.

In de zomer van 1989 sloten o.a. Boris Jeltsin en de dissident en Nobelprijs-winnaar Andrei Sacharov zich aaneen in de Interregionale Groep (IRG). Binnen een jaar had Jeltsin volop banden gevestigd met invloedrijke Amerikaanse denk-tanks als de Heritage Foundation en de Free Congress Foundation. In oktober 1990 hadden stafmedewerkers van Jeltsin een ontmoeting met de Amerikaanse vice-president Quayle en andere leden van het kabinet-Bush. Ze kregen een brief van Jeltsin waarin deze beloofde dat hij "zal pogen een economisch systeem te creëren dat is gebaseerd op universele marktmechanismen en het heilige recht van elk persoon op privé-bezit. De entrepreneur wordt de belangrijkste actor in de economie". Toen de CIA begin 1991 informatie kreeg over een op handen zijnde coup, zette de regering-Bush zijn kaarten op Jeltsin als mogelijk leider. Jeltsin kreeg vanaf dat moment toegang tot door de CIA onderschepte informatie én, toen de coup inderdaad in augustus 1991 uitbrak – met Gorbatsjov in zijn dacha aan de Zwarte Zee – een Amerikaans team dat hem hielp de communicatielijnen met de militaire top in te stellen. Jeltsin kwam als held uit de coup-poging naar voren en zou, op 21 december 1991, de Sovjet-Unie definitief ontmantelen.

Jeltsin op bezoek bij Bush, Camp David, 1 februari 1991, 6 maanden voor de coup

Tijdens de verkiezingen van juli 1996 werd Jeltsin ondersteund door een Amerikaans campagneteam met banden met de regering-Clinton, dat hem in het geheim kwam bijstaan met alle vuile trucs uit de Amerikaanse verkiezingscampagnes, en grootschalige kredieten van vele Westerse regeringen en het IMF. Zonder deze steun had Jeltsin, die in februari 1996 nog niet meer dan 6 procent van de kiezers achter zich had staan, de verkiezingen nooit gewonnen en was de introductie van een keihard Angelsaksisch kapitalisme niet doorgezet. Als vanzelfsprekend – in tegenstelling tot 1945 was er geen debat, laat staan een proces van de-Sowjetisering en berechting van Sowjet-misdadigers – werd andermaal het Amerikaanse tapijt een stuk verder richting het Oosten uitgerold.

Afsluiting

Ofwel: de Sowjet-Unie vormde de eerste these en was wellicht de belangrijkste oorzaak van het ontstaan van Nazi-Duitsland (de antithese). Deze vlogen elkaar in de haren, vernietigden de eigen maatschappij en gaven Amerika een reden in handen om structureel in te grijpen in Europa. De Amerikaanse zegetochten na 1945 en 1989 vormden de 'synthese'. Deze slag om de wereldhegemonie is dus gewonnen door de Angelsaksische loges. Dit is bepaald niet alleen de verdienste van Skull and Bones; in de periode tot aan WO-II speelt de door Cecil Rhodes opgezette (voornamelijk Britse) Round Table Group in elk geval ook een opvallende rol. Na WO-II is het van belang om de Trilateral Commission, the Council on Foreign Relations en de Bilderberg Groep eens serieus in de geschiedschrijving mee te nemen. (7)

Toch past hier, aan het einde van dit artikel, een nuancering. De argeloze lezer kan van het bovenstaande de indruk krijgen dat de hele geschiedenis 'één groot complot' is. Loges kunnen echter alleen bepaalde processen die reeds op eigen kracht bestaan, versterken of een iets andere richting pogen te geven.

In Amerika zelf is het netwerk in elk geval wel extreem sterk: Clinton is persoonlijk gecoached door Averell

Harriman(8) – misschien wel de meest centrale Skull & Bones-figuur uit de hele twintigste eeuw – en Al Gore werd zijn running mate. George Bush was zelf een belangrijk Skull & Bones-lid, en werd verslagen door Clinton. Zoonlief George W. Bush heeft op zijn beurt weer gewonnen van Gore. Een beetje these-antithese in eigen kring kan ook geen kwaad, al is het niet ondenkbaar dat onderlinge concurrentie de uitvoering van logebeleid aardig in de weg kan staan.(9)

Arjen Nijeboer (1974) is mede-oprichter van het [Orifiël-Instituut](#). In het dagelijks leven is hij onder meer woordvoerder van het [Referendum Platform](#) en medewerker van het [Initiative & Referendum Institute Europe](#). Hij heeft over politiek geschreven voor onder meer NRC Handelsblad, Algemeen Dagblad, Het Parool en diverse buitenlandse tijdschriften.

Dit artikel is een uittreksel van de paper Novus Ordo Seclorum – Private planningsgroepen, ideologie en internationale politiek (45 p., 1998) van Arjen Nijeboer, en geeft ook informatie over the Round Table, de Trilaterale Commissie en Bilderberg. Hij is verkrijgbaar door overmaking van 7 euro (incl. porto) op rek.nr. 1687.52.085 t.n.v. Orifiël-Instituut, Amsterdam, o.v.v. 'novus ordo seclorum' en uw adresgegevens. De lezing "Loges in de twintigste eeuw" (16 p., oktober 1999) van Nijeboer, waarin de meer esoterische kant en de visie van Steiner op loges aan bod komt, is idem verkrijgbaar voor 2,50 euro (incl. porto) o.v.v. 'lezing loges'.

Appendixes

De familie Bush in Skull & Bones

(tussen haakjes het jaar van inwijding) :

- Sheldon Prescott Bush (1917), Amerikaanse senator 1952-'62, waarschijnlijk de eerste Bush in S&B
- George Herbert Walker Bush (?), oudoom van George Walker Bush
- George Herbert Walker Bush (1948), Amerikaanse president 1989-'92, zoon van Sheldon Prescott
- Jonathan Bush (1953), neef van George Walker Bush
- George Walker Bush (1968), Amerikaanse president 2001- , kleinzoon van Sheldon Prescott

Deugdelijke literatuur over Skull & Bones

- Adler-Robohm, P. "Bush's Boys Club: Skull & Bones". Covert Action Quarterly, 33 (1990).
- Isaacson, W. "George W. Bush: 'My heritage is part of who I am'". Time Magazine, 7 augustus 2000.
- Robbins, A. "George W., Knight of Eulogia". The Atlantic Monthly, mei 2000.
- Rosenbaum, R. "The Last Secrets of Skull & Bones". Esquire, september 1977.
- Sutton, Antony C. Wall Street and the Bolshevik Revolution. New Rochelle: Arlington, 1974.
- Sutton, Antony C. Wall Street and the Rise of Hitler. Sudbury: Bloomfield, 1976.
- Sutton, Antony C. America's Secret Establishment. Billings: Liberty House, 1986.
- Sutton, Antony C. Two Faces of George Bush. Bullsbrook: Veritas, 1988.

Noten

1. Steiner onderscheidt twee vormen van kwaad ("het goede op de verkeerde tijd en plaats"), die je als zodanig ook wel van elkaar onderscheiden vindt in de bijbel; 'diabolos', Lucifer, 'satanos'; Ahriman (oud Perzische benaming). Worden deze twee niet in evenwicht gehouden, dan verschijnt bovendien nog een derde; Sorat, 'het Beest'. Deze staat voor de tendens tot volkomen vernietiging; het volledig terugdraaien van alle bestaan.
2. Europa en bovenal Midden-Europa dient bij uitstek het midden te houden tussen Lucifer en Ahriman; lukt dit onvoldoende dan treden in plaats van omvormingen ten goede, vernietigende Sorat-impulsen op. Waarschijnlijk vond Steiner de band tussen Duitsland en Rusland daarom zo belangrijk omdat hij verwachtte dat de Ahrimanische pool steeds meer Europa zou overheersen en via Rusland enorme tegenkrachten zouden loskomen. Een goede verstandhouding tussen Duitsland en Rusland zou dan tot een verantwoorde balans in de wereld kunnen leiden.
3. Time-Magazine is opgericht door Skull & Bones-leden Henry Luce en Briton Haden, maar dat was pas in 1923.
4. Overigens heeft ondergetekende een Amerikaanse antroposoof gevonden tussen de leden: Russell W. Davenport (1899-1954), uitgever van het leidende zakenblad Fortune (onderdeel van Time inc.), bedenker van de 'Fortune 500' (een bekende ranglijst van 's werelds grootste ondernemingen) en schrijver van o.a. The Dignity of Man (1955). Een merkwaardige werking van het lot, waarover we weinig met zekerheid kunnen zeggen wegens gebrek aan gegevens.

5. Formeel werd Rusland ook aangeboden deel te hebben aan de Marshall-Hulp. De verhouding van Rusland tot de VN is een verhaal apart; bij de Korea-oorlog kon de VN ingrijpen omdat de Russische delegatie op een cruciaal moment niet bij de bijeenkomst van de veiligheidsraad aanwezig was. Ook opmerkelijk is dat China's plaats daarin was toegewezen aan Taiwan; een situatie die meer dan 20 jaar geduurd heeft.
6. Vandaag de dag zijn er nog altijd ca. 600.000 Amerikaanse soldaten in Duitsland gelegerd, verspreid over tientallen legerbases die de feitelijke status hebben van V.S. territorium.
7. De TC, CFR en de BG zijn geen loges in de strikte zin van het woord, maar wel machtige elitaire netwerken. De Round Table komt echter aardig in de buurt. Zie voor de laatste Carroll Quigley, *Tragedy and Hope*; een bekend geschiedenisboek (en favoriete lectuur van Clinton, die een Rhodes'Scholarship had)
8. A. Harriman (1891-1983), diplomaat met een geweldige staat van dienst. Volgens de *Britannica* "leading U.S. diplomat in relations with the Sowjet Union during the Cold War". Een leuke anekdote: op een gala-diner in 1971 stelde hij (weer eens) dat hij de eerste was die al gewaarschuwd had voor de Sowjet-dreiging. Hij werd botweg onderbroken door de schrijver-historicus E. Weintal die net in het Nationaal Archief had lopen speuren. Weintal citeerde een telegram van Harriman (in zijn toenmalige hoedanigheid van V.S. ambassadeur in Moskou) aan Roosevelt van 12 februari 1944: "You told Roosevelt that you were convinced that the Soviets did not want to introduce a Communist government into Poland." De 80-jarige Harriman reageerde furieus: "If you print anything like that in your book, I'll break your jaw."
9. Zie ook de Lewinsky-affaire en Whitewater-gate.